

Sygn. akt II W 1515/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności oskarżyciela publicznego Komendy Miejskiej Policji w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lutego 2017 r.

sprawy **J. K. (K.), syna F. i W., urodzonego w dniu (...) w W.**

obwinionego o to, że:

w dniu 07.02.2016r. ok. godz. 05.00 w G. na ul. (...) będąc pieszym uczestnikiem ruchu, idąc przez parking oznakowany jako strefa zamieszkania, niosąc wózek slipowy do łodzi żaglowej celem zamontowania go do sam. T. (...), nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego po potknięciu się upuścił wózek, który uderzył w przedni zderzak zaparkowanego sam. M-ki R. (...) powodując jego uszkodzenie

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym

I. obwinionego J. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia obwinionemu kary za ten czyn;

II. na mocy art. 626 § 1 kpk, 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) zwalnia obwinionego w całości z obowiązku uiszczenia kosztów procesu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 lutego 2016 r. około godz. 05.00 J. K. znajdował się na parkingu przed blokiem przy ul. (...) w G. i pomagał swojemu synowi – P. K. w załadunku łodzi żaglowej. Chcąc zamontować wózek slipowy do samochodu marki T. o nr rej. (...) przemieszczał go w jego kierunku, jednak nie zachował podczas tej czynności należytej ostrożności, potknął się i w wyniku tego upuścił transportowany wózek. Ten z kolei samoczynnie uderzył w przedni zderzak zaparkowanego samochodu marki R. o nr rej. (...), który w wyniku uderzenia połamał się a nadto pogięciu uległa tablica rejestracyjna tego pojazdu.

Po zaistnieniu wskazanego wyżej zdarzenia J. K., z uwagi na wczesną porę zdecydował się nie szukać właściciela pojazdu marki R. o nr rej. (...) i zamiast tego pozostawił w widocznym miejscu kartkę informującą o zdarzeniu wraz z przeprosinami oraz swoimi danymi i numerem telefonu.

Pojazd marki R. o nr rej. (...) okazał się własnością S. O., która po ujawnieniu szkody skontaktowała się z J. K. i wspólnie ustalili, że sprawca pokryje koszty naprawy bez udziału ubezpieczyciela. S. O. skorzystała z usług autoryzowanego serwisu i przedstawiła J. K. fakturę na łączną kwotę 1570 zł. J. K. pokrył kwotę 600 zł i odmówił dalszej zapłaty, bowiem uznał koszt naprawy za wygórowany. Wówczas S. O. o zdarzeniu zawiadomiła Policję.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego J. K. k. 19-20, nagranie z rozprawy z dn. 21.02.2017r. 00:07:02-00:18:18; zeznania świadka S. O. k. 1v, nagranie z rozprawy z dn. 21.02.2017r. 00:20:25-00:28:01.; fotografia k. 8; potwierdzenie dokonania przelewu k. 7; faktury k. 9-10; kartka z informacją k. 11; /

Oskarżyciel publiczny we wniosku o ukaranie zarzucił J. K. to, że w dniu 07.02.2016r. ok. godz. 05.00 w G. na ul. (...) będąc pieszym uczestnikiem ruchu, idąc przez parking oznakowany jako strefa zamieszkania, niosąc wózek slipowy do łodzi żaglowej celem zamontowania go do sam. T. (...), nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego po potknięciu się upuścił wózek, który uderzył w przedni zderzak zaparkowanego sam. M-ki R. (...) powodując jego uszkodzenie tj. wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym

/Wniosek o ukaranie k. 42/

Obwiniony J. K. przesłuchany w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu (...) syn obwinionego P. K. wyjeżdżał na zgrupowanie treningowe, było to około godziny 05:00. Pakowali się na parkingu przed blokiem na ulicy (...). W toku pakowania przyznał obwiniony, że miał przed sobą wózek slipowy do łodzi żaglowej i wtedy potknął się niosąc go przed sobą. Sam upadając obwiniony upuścił obwiniony także niesiony przez niego wózek, który uderzył w zaparkowany pojazd marki R. – jego zderzak się połamał a tablica rejestracyjna wgniotła. Jak dalej podał obwiniony, ponieważ była to niedziela, godziny poranne to zostawili za wycieraczką tego pojazdu kartkę, że uszkodzili pojazd i chcą naprawić szkodę. Następnie skontaktowała się z nim właścicielka i zażądała 1500 zł za naprawę, zdziwiła obwinionego ta kwota. Następnie obwiniony podał sposób, w jaki ustalił uiszczone na rzecz pokrzywdzonej kwotę 600 zł oraz dalsze postępowanie obu stron co do zaistniałego zdarzenia.

Przesłuchany na rozprawie obwiniony wyjaśnił w sposób analogiczny, szerzej omawiając sporną kwestię wysokości szkody podanej przez pokrzywdzoną oraz podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu wyjaśniającym.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego J. K. k. -20, nagranie z rozprawy z dn. 21.02.2017r. 00:07:02-00:18:18/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w trakcie przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że obwiniony J. K. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po analizie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, opierając się zarówno na osobowych źródłach dowodowych, jak i na dowodach dokumentarnych.

Jeżeli chodzi o te ostatnie, podkreślić należy, iż dowody w postaci dokumentów zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, we właściwej formie, zaś ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była również kwestionowana przez strony. Podkreślenia wymaga również, że dowody te z samej swojej natury mają charakter obiektywny, co akcentuje ich znaczenie w sprawie.

Spośród dowodów dokumentarnych wskazać należy na fotografię uszkodzonego pojazdu należącego do pokrzywdzonej, potwierdzenie dokonania przelewu w kwocie 600 zł, faktury VAT za naprawę pojazdu oraz kartkę z informacją sporządzoną przez obwinionego po zdarzeniu, a których treść koresponduje zarówno z wyjaśnieniami obwinionego jak i zeznaniami pokrzywdzonej.

Podstawowymi dowodami, na podstawie których Sąd poczynił ustalenia faktyczne co do przebiegu zdarzenia objętego zarzutem postawionym obwinionemu w niniejszej sprawie, są zarówno zeznania pokrzywdzonej S. O. jak i wyjaśnienia

samego oskarżonego. Jeżeli chodzi o dowód w postaci wyjaśnień obwinionego J. K. wskazać należy, iż przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył obszernie wyjaśnienia, które w opinii Sądu były na tyle jasne, logiczne i konsekwentne, że pozwoliły na rekonstrukcję przebiegu zdarzenia z dnia 07 lutego 2016 r. Podobnie Sąd ocenił zeznania pokrzywdzonej S. Ó., aczkolwiek zaznaczenia wymaga, iż nie była ona naocznym świadkiem zdarzenia a jego zajściu dowiedziała się dopiero kilka godzin później i w efekcie nie posiadała ona wiedzy co do dokładnego jego przebiegu. W ocenie Sądu, jak już wspomniano, zarówno wyjaśnienia obwinionego jak i zeznania świadka należy uznać za jasne, logiczne, konsekwentne i dodatkowo znajdujące uzupełnienie we wskazanych już wyżej dowodach dokumentarnych, a przez to wiarygodne. Z jednej strony obwiniony podał pełny i logiczny przebieg zdarzenia prowadzącego do uszkodzenia pojazdu będącego własnością S. O., z drugiej zaś strony pokrzywdzona w sposób konsekwentny opisała sposób w jaki ujawniła skutki zdarzenia oraz następnie podjęte czynności. W efekcie na podstawie tych dowodów Sąd dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie.

Co należy w szczególności w tym miejscu podkreślić, żadna ze stron nie kwestionowała ani zaistnienia zdarzenia z udziałem J. K. ani zakresu uszkodzeń jakie wskutek niego powstały. W zasadzie jedyną kwestią między stronami sporną była wysokość szkody, którą wskazywała pokrzywdzona, a którą zakwestionował z kolei obwiniony. W tym zakresie Sąd miał jednak na względzie to, że okoliczność ta nie ma znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności obwinionego za popełnione wykroczenie ani na jego kwalifikację prawną. W efekcie Sąd nie dopatrył się konieczności ustalania jej wysokości w niniejszym postępowaniu, uznając, iż w tej kwestii strony mają możliwość skierowania sprawy do stosownego postępowania na drodze cywilnej.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał obwinionego J. K. za winnego popełnienia tego, że w dniu 07 lutego 2016 r. ok. godz. 05.00 w G. na ul. (...) będąc pieszym uczestnikiem ruchu, idąc przez parking oznakowany jako strefa zamieszkania, niosąc wózek slipowy do łodzi żaglowej celem zamontowania go do sam. T. (...), nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego po potknięciu się upuścił wózek, który uderzył w przedni zderzak zaparkowanego sam. M-ki R. (...) powodując jego uszkodzenie.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania obwinionemu J. K. winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności obwinionego i jako osoba dorosła oraz w pełni poczytalna z pewnością zdawał on sobie sprawę z charakteru swojego zachowania i mógł pokierować swoim postępowaniem.

Zdaniem Sądu obwiniony J. K. działał nieumyślnie, tj. nie mając zamiaru popełnienia wykroczenia popełnił je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, aby bezpiecznie przemieścić transportowany przedmiot, w sposób uniemożliwiający jego upuszczenie, co doprowadziło do zaistnienia zdarzenia opisanego w przypisanym obwinionemu czynie w postaci upuszczenia wózka i uderzenia przez niego w przedni zderzak pojazdu należącego do S. O.. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że obwiniony nie chciał zaistnienia takiego zdarzenia, ani nawet przewidując możliwość jego zaistnienia na to się godził, tak więc brak podstaw do przypisania mu winy umyślnej, niemniej jednak na skutek niezachowania związanych z tym reguł ostrożności do zdarzenia takiego doprowadził mogąc przewidzieć jego zaistnienie, w związku z czym należy mu przypisać wykroczenie popełnione w formie winy nieumyślnej.

W kwestii kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu J. K. w ocenie Sądu obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia kwalifikowanego z art. 97 kw. Wykroczenie z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Wyraz „innym” należy rozumieć w ten sposób, że mają to być przepisy inne niż określone w art. 84-96a kw i muszą one przy tym dotyczyć bezpieczeństwa i porządku ruchu drogowego, a nie innych zagadnień także regulowanych prawem o ruchu drogowym. Natomiast stosownie do treści art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój

lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności należy uznać, iż obwiniony J. K., na skutek niezachowania należytej ostrożności, nie dopilnował w rozpatrywanym przypadku należytego, zgodnego z zacytowanym przepisem unikania działania, które może narazić kogokolwiek na szkodę, a tym samym wykroczył przeciwko temu przepisowi, tym samym wypełniając znamiona wykroczenia z art. 97 kw.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu, stosownie do możliwości wynikającej z treści art. 39 § 1 kw odstąpił od wymierzenia J. K. kary.

Zdaniem Sądu należało wziąć należało bowiem pod uwagę okoliczności dotyczące osoby obwinionego oraz opisane w art. 39 § 1 kw okoliczności i charakter czynu. Te zaś zdecydowanie przemawiają na korzyść J. K.. Obwiniony jest osobą niekaraną i prowadzi ustabilizowany tryb życia. Nadto zupełnie dobrowolnie, nie będąc tego zmuszonym ani przez inne osoby ani przez okoliczności zdarzenia, zostawił swoje dane pokrzywdzonej, jednocześnie przepraszając na wyrządzenie szkody oraz konsekwentnie potwierdzał swoje sprawstwo i taka postawa zdaniem Sądu w szczególności sposób przemawia na jego korzyść.

W konsekwencji, mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd zdecydował się na odstąpienie od wymierzenia obwinionemu J. K. kary. Zdaniem Sądu dla zapewnienia prawidłowego wypełnienia celów stojących przed karą, w tym celów wychowawczych, nie jest konieczne wymierzanie kary nawet przy ewentualnym nadzwyczajnym jej złagodzeniu.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i na podstawie stosownych przepisów zwolnił obwinionego od ich poniesienia.